

Podem, abans, plorar-los?

Demà ja tindrem temps de comparar els morts d'aquí amb els d'allà i discutir si tots són iguals o uns pesen més que altres

Foto: looking4poetry

Divendres a la nit, quan es va apagar la mirada perduda de Bill Murray a TV3, vaig continuar enganxat a la pantalla esperant notícies de París. Mentre escoltava esgarrifat les informacions que, a mida que li arribaven, anava transmetent Esteve Soler i les aportacions -precises, plenes de sentit- de Toni Cruanyes, anava consultant les xarxes, buscant altres informacions.

No vaig trobar-hi res de nou -només vaig constatar que avui, amb les xarxes socials, tenim la informació a l'abast pràcticament al mateix temps que els presentadors- però en canvi aviat vaig començar a llegir piulades que ja especulaven sobre l'origen dels terroristes, sobre els motius de la matança, si és que una barbaritat així pots tenir motius, sobre la bondat o maldat de les religions o sobre els previsibles efectes que tindrien els atemptats. Tot barrejat amb els primers dibuixos o imatges emotives sobre el tema (torres Eiffel encerclades, banderes franceses amb crespens?) i les inevitables etiquetes, esclar. Quan me'n vaig anar a dormir, la xifra de morts ja era esgarrifosa, però malauradament prometia ser-ho encara més l'endemà al matí. I les piulades ja parlaven d'islamofòbia, dels refugiats sirians i de la responsabilitat d'occident.

Els pronòstics es van complir i l'endemà al matí tot era molt pitjor. Les xifres de morts i ferits s'havien triplicat i les piulades s'havien desbocat. N'hi havia que feien recopilacions de morts en altres massacres, condemnant-les totes, però generant debats sobre quines massacres mereixien ser incloses específicament en el detall. Els polítics i altres personalitats s'hi van afegir, tothom hi

volia dir la seva i qualsevol excusa era bona per, aprofitant que el Sena passa per París, demostrar una vinculació que justificués una piulada més sentida, diferent dels altres milers que omplien la xarxa. Perquè internet estava envaïda, els dibuixos, les imatges i les etiquetes s'havien multiplicat, i ja havien ocupat la majoria d'estats i fotos de perfil en un devesall de mostres de condol que em fa l'efecte que deuen reconfortar més l'emissor que no els presumptes destinataris. Quan vaig decidir desconnectar-me'n, s'havien generat nous debats, tan encesos com insòlits, sobre el gènere del terrorisme o sobre l'actitud de les víctimes durant els atacs.

No tinc res a dir sobre el contingut de tots aquests comentaris i debats, potser són necessaris, potser són absurds, no ho sé. Però sí crec que no costava gens esperar-nos una mica, ni que fos un dia. Per què aquesta pressa? Si demà tindrem tot el temps que vulguem per fer totes les anàlisis que calguin, comparar els morts d'aquí amb els d'allà i discutir si tots són iguals o uns pesen més que altres; per tornar a investigar l'origen d'aquests grups terroristes, d'on treuen les armes i com es financen, per acabar no fotent res, com sempre; per preguntar-nos, fins i tot, si és un terrorisme masculí i si les víctimes del Bataclan s'estimaven massa les seves vides com per arriscar-les defensant-se.

Ens ho podrem preguntar tot, però abans, podem només plorar-los?